

ВЪЛЧИЦАТА

*Българийо!
Вълчицата на Ботев вие...
Остави ли са ѝ за храна
куп остри камъни...
Вятърът вее,
пронизва козината ѝ...
Вълчицата крие сърцето си!
Спотайва се в него.
Захапва скалата!
Привиждат ѝ се образи...
Зъбите ѝ се трошат!
Трошат!
До корени!
Не я боли, но вие...
Вие вълчицата,
че няма юнак,
чиито рани кротко да ближе!*